

Helt stilla, alldeles tyst

av Mattias Elftorp

De hade umgåtts till och från under en längre tid när han insåg att det måste ta slut.

De var för lika. Han kunde börja uttala en mening bara för att bli avbruten när hon avslutade den med exakt samma ord som han hade tänkt använda. Det dumma var att hur irriterande han än tyckte att detta var så kunde han inte låta bli att göra samma sak mot henne. Inte för att ge igen, utan för att han visste precis vad hon skulle säga och inte kunde låta bli att visa det för henne.

De sista dagarna hade de börjat svara direkt på varandras frågor istället för att bara avbryta meningar. Ibland behövde de inte ens ställa frågan först.

Då och då hade de glidit ifrån varandra, men aldrig för någon längre stund och när de kom tillbaka var de mer lika än någonsin.

Hon hade sagt, mest på skoj, att de kanske var en och samma person, men bägge tyckte egentligen att det vore rätt löjligt.

Hursomhelst hade han nu till slut insett att det inte kunde fortsätta så här.

Nästa gång de träffades, en tidig vårmorgon höljd i dimma så man knappt kunde se tvärs över gatan, sa han: "Du, jag har tänkt på en sak, funderat..."

Hon avbröt honom: "...länge, ända sedan vi sågs senast, och jag har kommit fram till att det måste vara så."

Det blev tyst.

Han sa: "Alltså att vi verkligen är en och samma person. Jag... Vi måste tro på det för annars kommer det aldrig att sluta!"

Hon stod helt stilla, alldeles tyst. Hon kunde inte röra sig.

Hon hade ju vetat att någon av dem skulle säga det som just blivit sagt, ända sedan hon själv hade nått samma slutsats. Ändå var det som om någon hade kommit runt ett hörn och plötsligt slängt en hink kallt vatten på henne. Hon kunde nästa känna hur det värkte i pannan där kanten hade träffat. Och vattnet som runnit ner innanför tröjan gav henne en kall och våt känsla som inte alls var behaglig.

De hade likadana kläder den här dagen.

Nästa dag var den ena av dem borta. Hon tyckte det var skönt att det inte var hon, men hon var inte säker på vem av dem som faktiskt var kvar. Att kroppen var hennes var det ingen tvekan om, men hon visste inte vems själen var, och det var den som verkligen betydde något, eller?

Hade den ena inbillat sig den andre? Och i så fall: Vem var den ena och vem var den andre? Hon funderade länge på det men kom till slut fram till att det nog inte fanns något svar på frågan annat än att hon var en tredje part som hade inbillat sig de två första.

De hade varit två personer som trodde att de visste hur världen såg ut och vilka de var, men när allt kom omkring hade ingen av dem egentligen varit verklig.

Den här korta novellen ingår i serieboken Piracy is Liberation som en del av bakgrunden. I serien är den skriven av Ming, en levande pseudonym, en fiktiv författare som fått liv och ett eget medvetande på internet.

Den ingår också som ren text i nästa nummer av CBA, vol 54|55: Was it a car or a cat i saW som kommer i början av 2022.

Du kan finna Piracy is Liberation och andra titlar av Mattias Elftorp i fantastikbokklubben, och ännu fler på Hybriden:

https://www.hybriden.se/en/020_find-all-by/mattias-elftorp/